

Arrest

nr. 89 917 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché C. MISSEHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart een minderjarige Afghaan te zijn van Pashtu origine en geboren en opgegroeid te zijn in het dorp Said Alikhel, gelegen in het district Mahmood Razi van de provincie Kapisa. U hebt daar gewoond tot uw vertrek uit Afghanistan. U bent niet naar school geweest maar volgde wel lessen in de lokale moskee. Uw vader was landbouwer en u hielp soms mee op de gronden. Uw broer had een winkel naast jullie huis. Op een namiddag was u met hem in de winkel toen er drie mannen langskwamen en vroegen naar uw vader. U ging uw vader halen in de moskee en nadat uw vader met hen gesproken had, zijn de drie mannen vertrokken. Ongeveer een maand later kwamen dezelfde mannen bij jullie thuis langs. Uw vader ging naar buiten om met hen te praten en toen hij terugkwam leek hij verdrietig. Uw moeder en broer vroegen wat er aan de hand was en hij zei dat die mannen wilden dat u en uw broer zouden meedoen aan ‘de jihad’. Uw vader moest deze talibs ook maandelijks een bepaald bedrag betalen. Toen ze de eerste keer gekomen waren had uw vader hen al 20 000 afghani gegeven. De tweede keer hadden ze uw vader gewaarschuwd dat hij geen klacht mocht indienen bij de autoriteiten.

Uw moeder en broer stelden echter voor dat hij toch klacht ging indienen en de dag nadien is hij naar het politiekantoor gegaan. De volgende twee dagen werd jullie huis van op een afstand door de politie bewaakt. De derde nacht was er geen bewaking meer en werd er omstreeks twee uur 's nachts een paar keer op de deur geklopt. Uw broer ging opendoen en daarna hoorde u het vuren van een wapen. Uw ouders en burens begonnen te roepen, waardoor de ouders weggevlucht zijn. Toen jullie gingen kijken, zagen jullie dat uw broer dood op de grond lag. De volgende ochtend is de politie gekomen en 's namiddags werd uw broer begraven. Diezelfde avond zijn jullie vertrokken naar het huis van uw zus in het naburige Pacha Khel. Intussen contacteerde uw vader een smokkelaar en twee dagen later nam de smokkelaar u mee om Afghanistan te verlaten. Op 8 augustus 2011 vroeg u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties. Uw ouders leven sindsdien ondergedoken in Kapisa. Ze verblijven op verschillende plaatsen, waaronder soms bij uw zus. Ter staving van uw asielrelaas legt u een originele brief neer waarin uw problemen door de dorpsouderen en vertegenwoordigers in het districtshuis worden bevestigd, alsook een vertaling hiervan en de enveloppe waarin deze brief werd verstuurd."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen en documenten. Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnd door het document dat u voorlegt ter staving van uw asielrelaas. In de brief die u voorlegt staat geschreven dat jullie winkel door de Taliban werd vernield en in brand werd gestoken (zie vertaling toegevoegd aan administratief dossier). Dat er vooreerst geen melding wordt gemaakt van het feit dat uw broer door de Taliban zou doodgeschoten zijn, doet al de wenkbrauwen fronsen. Er wordt weliswaar melding gemaakt van het 'slagen van hun [Nasir Khan en Abdul Basir] familie', maar er staat niets vermeld over de dood van uw broer Abdul Basir. Dit is op zijn minst merkwaardig, en zelfs ongeloofwaardig, te noemen. Ten tweede verklaart u tijdens het gehoor op het CGVS expliciet dat er 'geen ander incident' gebeurd is buiten uw broer die beschoten is (cgvs, p. 17). Dit staat in schril contrast met het feit dat in de brief geschreven staat dat jullie winkel werd vernield en in brand werd gestoken. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat dat niet geschreven staat en dat er 'waarschijnlijk staat dat jullie de shop verlaten hebben' (CGVS, p. 18). Gezien uit de vertaling blijkt dat bovenstaande daadwerkelijk geschreven staat, kan uw uitleg in zijn geheel niet overtuigen. Wanneer u daarenboven wordt geconfronteerd met de vaststelling dat u ook tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), tijdens het gesprek ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, had verklaard dat de Taliban de winkel volledig vernield hebben (Vragenlijst DVZ, 04/11/2011, p. 3), herhaalt u nogmaals dat u bedoelde dat jullie daar weggegaan zijn en de winkel hadden gesloten (CGVS, pp. 17-18). Op deze manier bevestigt u wederom vastgestelde tegenstrijdigheid en dit ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw relaas. Het loutere feit dat u verklaart analfabeet te zijn en dus niet weet wat er juist geschreven staat is geen verschuiving voor de vastgestelde discrepanties. U verklaart immers expliciet dat uw vader deze brief verkregen heeft in het districtshuis en dat het 'een bevestiging van uw problemen is' (CGVS, p. 4). Bijgevolg kan er op zijn minst van u verwacht worden dat u bij uw vader zou hebben geïnformeerd naar de exacte inhoud van het document, te meer u nog contact hebt gehad met hem en hij u toen gezegd heeft dat hij deze brief ging opsturen (CGVS, p. 5). Dat u enkel kunt stellen dat de brief is opgesteld door 'de autoriteiten in het districtshuis en de dorpsouderen' maar deze mensen niet bij naam kunt noemen, is evenmin aannemelijk (CGVS, p. 4). Wederom mag van u verwacht worden dat u hiervan beter op de hoogte zou zijn. Het is niet meer dan logisch dat u geïnteresseerd zou zijn in dit document gezien het belang ervan voor uw asielaanvraag. Dat uw verklaringen niet in overeenstemming zijn met de bewijsstukken die u voorlegt maakt uw relaas ongeloofwaardig. Van iemand die asiel aanvraagt mag verwacht worden dat hij weet welke documenten hij voorlegt. Gezien deze documenten betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas is het van groot belang dat zij uw verklaringen niet tegenspreken. Gezien dit wel het geval is, kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw asielmotieven. Deze appreciatie wordt nog onderstreept door het feit dat het weinig aannemelijk is dat de taliban, toen ze een tweede keer langskwamen en uw vader opdroegen zijn zoons af te staan aan 'de jihad', ze jullie niet onmiddellijk hebben meegenomen, maar uw vader daarentegen respijt hebben gegeven alvorens op deze vraag in te gaan. Als ze jullie echt hadden willen inlijven is deze gang van zaken niet logisch daar uw vader

blijkbaar ook de eerste keer de boot had afgehouden en ze bijgevolg niet konden uitsluiten dat jullie intussen zouden vluchten of uw vader klacht zou neerleggen bij de autoriteiten (cgvs, pp. 13-14). Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, meer bepaald in het district Mahmood Raqi, te worden beoordeeld. U verklaart immers geboren en opgegroeid te zijn in Said Alikhel dat gelegen is in het district Mahmood Raqi van de provincie Kapisa (CGVS, p. 7). Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan" dd. 27/08/2010 updated 14/10/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011. In het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa, waarvan u beweert afkomstig te zijn, worden slechts occasioneel incidenten gemeld. De situatie in dit district kan als relatief rustig worden omschreven. Door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) wordt de provincie beschouwd als een provincie met 'lage onveiligheid'. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmood Raqi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij niet kan instaan voor de inhoud van de bewijsstukken, aangezien het om verklaringen van de dorpsoudsten en het districtshuis gaat en hij als analfabeet de inhoud ervan niet zelf kan vaststellen. Verder stelt hij dat de motivering van de bestreden beslissing tekortschiet. De "logica" van de taliban is immers niet eenduidig. Het is perfect mogelijk dat de taliban ervan uitgaan dat enig respijt niet noodzakelijk nefast is voor hun

rekruteringspogingen. De logica hierachter zou kunnen zijn dat strijders die gedwongen worden gerekruteerd minder loyaal zijn dan strijders die door hun familie worden opgegeven, ook al is het onder druk.

Verzoeker legt twee nieuwe stukken neer, waarin de *malek* en de dorpsoudsten en het ministerie van Buitenlandse Zaken zijn asielrelaas bevestigen.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat de verklaringen die verzoeker tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal heeft afgelegd niet overeenstemmen met de verklaringen die hij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd en met de bewijsstukken die hij heeft neergelegd. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen verklaring voor zijn tegenstrijdige verklaringen. Het feit dat verzoeker analfabeet is neemt niet weg dat de bewijsstukken de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnen. Het blijft immers een feit dat de Afghaanse autoriteiten een andere versie van de feiten geven dan verzoeker. De nieuwe stukken die verzoeker heeft neergelegd kunnen aan deze vaststellingen niets veranderen. Het feit dat verzoeker nu stukken neerlegt die wel overeenkomen met zijn verklaringen duidt erop dat deze stukken op zijn vraag zijn opgesteld of niet echt zijn. Bovendien heeft verzoeker van deze stukken geen originelen neergelegd, zodat aan deze stukken hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht geoordeeld dat burgers in het district Mahmood Raqi op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist dit niet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER